

DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 5. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

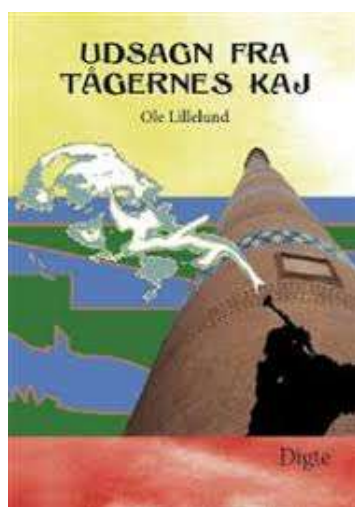
Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Fra Fyn til Uzbekistan og hjem igen

I en retfærdig verden ville Ole Lillelund være lige så stort et navn som sin tætteste åndelige slægtning Dan Turell, der på lignende vis sat...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden andre litterære læsninger, klummer, skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Links til digitale tidsskrifter mm.

- The Lit Hub - The Best Of The Literary Internet
- The Public Domain Review

Steinbeck-tema i Den smalle bog

- Læs Egil Hvid-Olsens introduktioner til ni af hovedværkerne

onsdag den 16. september 2020

To romaner om Det Arabiske Forår i Egypten

Alaa Al-Aswany: "Jeg løb mod Nilen", Hr. Ferdinand 2019, 508 sider, 299,95 kr.

og

Omar Robert Hamilton: "Byen vinder altid", Rebel With a Cause 2018, 325 sider, 300 kr.

Af Egil Hvid-Olsen.

Det Arabiske Forår bestod af en række oprør og revolutioner i arabiske lande, der begyndte i december 2010 i Tunesien og siden bredte sig til blandt andet Egypten. Den 25. januar 2011 indledtes demonstrationerne, der spredte sig rundt omkring i landet, men fik sit centrum på Tahrir-pladsen i Kairo. Selvom demonstrationerne fik præsident Mubarak til at trække sig, havde overgangsregeringen, hvis magt hvilede på den egyptiske hær, intet ønske om at imødekomme demonstranternes ønsker, og med stadig hårdere midler blev oprøret nedkæmpet. I hver sin bog beskriver Alaa Al-Aswany og Omar Robert Hamilton, hvordan det arabiske forår i Egypten blev slået ned.

Forbudt bog

Alaa Al-Aswany er den mest læste forfatter i Egypten, men regimet har forbudt udgivelsen af "Jeg løb mod Nilen" og Al-Aswany måtte flytte til USA, umiddelbart inden bogen udkom i andre lande. Han vidste, at udgivelsen ville gøre ham til en persona non grata i sit hjemland. Det forstår man, når man læser den.

Al-Aswany er nådesløs over for regimets talsmænd og -kvinder. Han skildrer deres hykleri, der typisk består af en from overflade, som dækker over en konstant drift mod mere magt og flere

penge. Man forstår, at der går rygter om TV-værtinden Nurhan; rygter, der mere end antyder, at hun boller sig stadig højere op i systemet. Men det vil fortælleren ikke acceptere: "Skal vi bebrejde Nurhan hendes prisværdige indsats og hendes evner udi elskovskunsten? Vi burde hellere klandre de muslimske kvinder, der nyder godt af deres mænd, men forsømmer dem i sengen, hvilket får dem til at forfalde til synd, Gud være dem nådig. Nurhan – kun Gud ved, hvem der er ren, og hvem der er syndig – er en fremragende muslim, der respekterer religionens forskrifter og aldrig afviger en tomme fra den." (s. 82).

En anden af systemets trofaste tjenere er general Alwani, der leder efterretningstjenesten og er overbevist om, at vold er det bedste middel til at holde en befolkning i ave. Det har han dog ikke underholdt sin familie med, hvilket nok kan være en del af grunden til, at hans datter befinder sig blandt demonstranterne på Tahrir-pladsen. Det bliver han bestemt ikke

En tristesse, der vil dig noget

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Email address...

Slå op i Den smalle bog

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

▼ 2020 (37)

▼ september (4)

To romaner om Det Arabiske Forår i Egypten

Digtere er de bedste romanskrivere

Enkel uden at blive simpel

En stemning af gru og søgen efter omsorg

► august (6)

► juli (6)

► juni (5)

► maj (3)

► april (2)

► marts (4)

► februar (3)

► januar (4)

► 2019 (49)

► 2018 (43)

► 2017 (36)

► 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- antologi (1)

glad for, men over for sin datter benytter han ikke vold. Når det virkelig gælder, bemestrer han også andre metoder.

Nuancerede personskildringer

”Jeg løb mod Nilen” rummer dog ikke kun sort/hvide personskildringer. Den bundkorrupte fabriksdirektør Issam Shalan har en fortid som politisk aktivist, men tjener nu systemet, mens han drukner sin sorte samvittighed i store mængder whisky. I modsætning til ham vågner den selvkredsende koptisk kristne og hashkæderygende skuespiller Ashraf Wissa op til dåd, da han endelig får en sag at leve for.

Sidst men ikke mindst skildrer Al-Aswany en række unge mennesker, der er med i revolutionens inderkreds. Som så mange andre møder de op på Tahrir-pladsen, selvom de bliver beskydt af snigskytter fra tagene. Når en demonstrant rammes, bæres vedkommende over hovederne på de andre ud af pladsen, som en slags stage diving med døde og sårede. Fordi det er øvede skytter, der skyder oppefra og ned, rammes de fleste i hovedet. Men demonstrationen fortsætter.

Vrede som drivkraft

Selvom Al-Aswany skriver nøgternt, fornemmer man en vrede over den måde, hans folk er blevet behandlet på. Han synes ikke at have haft noget valg. Bogen måtte skrives, hvis han skulle kunne se sig selv i øjnene. Og det har som nævnt haft konsekvenser for ham.

Al-Aswanys sprog er enkelt og let med ganske få metaforer. Personskildringerne er gennemførte, og selv når forfatteren latterliggør sine karakterer, mister de ikke deres troværdighed. Han skriver næppe ud af den blå luft, men med inspiration fra virkelige personer, hvilket blot gør romanen endnu mere uhyggelig. Dog er det ikke kun den rige elite og de politiske magthavere, der får verbale pisk, men også den almindelige egyptiske borger, der ikke greb chancen og bakkede de unge oprørere op. I romanen lader alt for mange sig velvilligt føre med af de til lejligheden etablerede TV-stationer, der producerer fake news om, hvordan demonstranterne er lønnet af Israel og USA.

Der er noget dramadokumentarisk over Al-Aswanys roman. Enkelte steder gengiver han uforarbejdede vidneudsagn om regimets forbrydelser, hvilket styrker den øvrige teksts troværdighed. På den måde bliver ”Jeg løb mod Nilen” en roman, man har lyst til at ryste af sig, hvilket dog ikke kan lade sig gøre, fordi den er skrevet så tæt på de historiske hændelser, den skildrer, og fordi den er drevet af en nøgtern forargelse, der *måtte* have luft.

En ikkevoldelig revolution mødt af våben

Det dramadokumentariske går igen i Omar Robert Hamiltons ”Byen vinder altid”. Ofte fornemmer man også autofiktive træk; ikke mindst fordi forfatteren var med til at stifte mediekollektivet Mosireen, hvis formål var at dokumentere, hvad der skete under det arabiske forår i Egypten. Mosireen har sin fiktive parallel i dokumentationsgruppen Kaos. En af hovedpersonerne – Khalil – har lighedstræk med forfatteren, både hvad angår opvækst og politisk såvel som journalistisk engagement. Det er da også kun i kraft af dette engagement, at Hamilton kan bringe læseren helt tæt på de unge revolutionære, der ikke vil finde sig i de vilkår, magthaverne byder befolkningen. Utilfredsheden spredes over de sociale medier, og ved romanens begyndelse er revolutionen allerede godt i gang.

I mediekollektivet hersker der eufori og offervilje i begyndelsen. Oprørerne har forpligtet sig på en ikkevoldelig revolution, hvilket udfordres gevaldigt af, at regeringen svarer igen med våbenmagt fra både politi og militær. De første dræbte bekræfter blot, at oprørerne er engageret i en retfærdig sag.

- boganmeldelse (68)
- dagbøger (1)
- digtsamling (26)
- En litterær refleksion (5)
- essay (4)
- eventyr (1)
- fabler (1)
- faglitteratur (10)
- klassikerlæsning (13)
- kortroman (2)
- kunstbog (9)
- lyrik (3)
- noveller (3)
- prosa (5)
- prosadigt (2)
- roman (15)

Sidevisninger i alt

119,399

Men efterhånden som regimets drab, anholdelser og tortur tager til, bliver det svært at holde gejsten oppe.

De unge tror, at de sidder med trumfen, fordi de kan bruge de sociale medier langt bedre end regimet, men – som det også fremgår af ”Jeg løb mod Nilen” – sidder magthaverne på størstedelen af pressen og mediehusene. Da Mursi bliver afsat i 2013 og Det Muslimske Broderskab lægges for had blandt store dele af befolkningen, oplever de unge, der stadig demonstrerer, at de bliver anset for at være tilhængere af broderskabet. Intet kan være mere forkert, men ingen bekymrer sig længere om dem, der forsøger at skabe opmærksomhed omkring regimets forbrydelser. Den brede befolkning vender det døve øre til, så gassen siver ud af revolutionen, hvilket selvsagt efterlader dens tilhængere og forkæmpere i en både farlig og nedslående situation.

Khalils kæreste, Mariam, fortsætter med at bringe fornødenheder til de fængslede, selvom hun løber en stor risiko for selv at ende i en underjordisk celle. Khalil selv plages af PTSD-lignende flashbacks til en hændelse, hvor han ikke formåede at redde en læge, der satte livet på spil for de unge oprørere.

Fra reportage til vidnesbyrd

Det kaos, der skildres, understreges af afbrudte sætninger, og ligeledes i den forvirring, der opstår, når ”han” eller ”hun” ændres til ”jeg” midt i et afsnit. Samtidig er netop dette abrupte skift mellem tredje og første person med til at gøre det skildrede helt nærværende for læseren, der trækkes ind i fortællingen, når det afstandssikrende ”han” eller ”hun” ændres til det nære ”jeg”. Romanen bevæger sig lidt efter lidt fra at fortælle i tredje person til kun at lade Khalil fortælle i første person. Således bevæger den sig fra reportage til vidnesbyrd.

”Byen vinder altid” er en mareridtsagtig roman. De unge revolutionære kæmper en ulige kamp, som de ikke kan forlade uden at svinge de andre – levende såvel som døde. De kan ikke vågne af mareridtet, fordi mareridtet ikke er en drøm. Som læser har man lyst til at lægge bogen fra sig; ikke mindst da den tunge opgivelse for alvor sætter ind. Men her foretager Omar Robert Hamilton et imponerende kunstgreb: Han intensiverer de poetiske elementer i sproget, så teksten bliver smuk og medrivende midt i al den fortvivlende opgivelse. Det skal ikke forstås sådan, at forfatteren pynter på det beskrevne. Det er stadig det rå og frygtelige, der beskrives, men det gøres på en måde, så man midt i det rædselsfulde kan glæde sig over særlig præcise billeder og dybsindige overvejelser formuleret med en imponerende skarphed. På den måde hjælper forfatteren læseren med at holde ud til enden.

Sagt på en anden måde: Mens ”Byen vinder altid” virker indforstået i begyndelsen, forstår man præcis, hvad Khalil mener, i den sidste del af bogen. Kaos har ændret sig fra at være noget ydre til noget indre, og han sætter ord på denne forfærdelige tilstand på en måde, der afslører Hamilton som et stort litterært talent. Blot et enkelt eksempel, som omhandler de efterlevendes forpligtelse på at mindes de dræbte, der er faldet i kampen mod en samvittighedsløs overmagt: ”Vi er omringet af de samtaler, vi ikke havde. Navne, vi skal holde fast i. Små knive i permanent kredsløb om hjertet.” (s. 279).

Et regime, der dræber sine unge

”Byen vinder altid” er en forfærdelig bog, men også en forfærdelig god bog, der klart og præcist slår fast, at et regime, der dræber sine egne unge, ikke er magten værdig.

Det er forlaget Rebel With a Cause, der har udgivet den danske udgave af ”Byen vinder altid”, hvis original er skrevet på engelsk. Det er svært at finde et dansk forlag, hvis navn er mere dækkende for Omar Robert Hamilton og hans roman, der er rebelsk i sin nære beskrivelse af den fortvivlelse, der ramte det forår, som hurtigt blev slået ned og omformet til en dødbringende vinter. Forlaget har et logo med en hånd, der er knyttet omkring en fyldepen. Dertil hører sloganet: ”Bøger der forandrer måden vi læser verden på”. Også denne sætning udgør en præcis beskrivelse af ”Byen vinder altid”. Skønt vi godt ved, at der finder forfærdelige hændelser sted, er romaner som denne med til at bringe læseren tættere på, end han eller hun egentlig ønsker det. Verden bliver aldrig helt den samme efter læsning af den slags bøger.

Til sidst et lille råd: Romanens kaotiske og til tider indforståede stil kan gøre det nødvendigt at sætte sig ind i det arabiske forårs forløb i Egypten,

inden læsningen påbegyndes. Læser man "Jeg løb mod Nilen" først, er man dog ganske godt klædt på.

Indsendt af Egil Hvid-Olsen

Etiketter: boganmeldelse, roman

Ingen kommentarer:

Tilføj en kommentar

Angiv din kommentar...

 Kommenter som: connyta (Google) ▼

Underret mig

[Startside](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)

Rejse tema. Leveret af [Blogger](#).